

Arrest

nr. X van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Sinds uw legerdienst, ongeveer in 2001, merkte u dat u homoseksueel was. U had toen enkele keren een relatie met een man. In 2003 leerde u uw huidige partner kennen, D. G. (...). U woonde sinds 2006 met hem samen in Jerevan (Armenië). Reeds voordien, toen u nog bij uw moeder in Jerevan woonde, werd u vaak uitgelachen en uitgescholden omwille van uw geaardheid. Op 15 oktober 2009, toen u na een bezoek aan een discotheek met D. (...) in het park was, werd u door een achttal jongeren uit uw buurt aangerand. U bracht uw vriend naar het ziekenhuis en ging naar de politie om klacht in te dienen. Gezien het vroege uur, zeiden ze u om tegen 9u terug te komen. U keerde terug naar het ziekenhuis en vernam van de dokter dat de politie reeds bij uw vriend was geweest, maar dat hij niet in staat was geweest om verklaringen af te leggen. Toen u daarna opnieuw met uw klacht bij de politie aanklopte,

werd er een proces-verbaal opgesteld. U kreeg te horen dat de wet u niet kon beschermen, omdat de samenleving uw geaardheid niet aanvaardde. Na twee weken ziekenhuisopname stuurden de ouders van uw vriend hem naar Rostov (Rusland), naar zijn zus. U verbleef opnieuw bij uw moeder, in het geheim, en probeerde niet buiten te komen. U besloot het land te verlaten. U vertrok op 4 december 2009 met het vliegtuig naar Moskou (Rusland) en verbleef hier nog enkele dagen vooraleer u verder reisde naar België. U vroeg op 14 december 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Armeens paspoort.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Armenië problemen kende omwille van uw homoseksualiteit. U zou aangevallen en verkracht geweest zijn, en daarna door uw werkgever ontslagen geweest zijn omwille van uw geaardheid. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, noch op basis van uw verklaringen, noch op basis van de door u neergelegde documenten.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat u ter staving van uw asielrelaas geen enkel bewijs kon voorleggen. U beweerde dat u ook in Armenië geen enkel document meer hebt in verband met uw problemen (CGVS p.4). U verklaarde dat uw partner na de aanval van 15 oktober 2009 gedurende twee weken diende opgenomen te worden in het ziekenhuis, maar u kon noch de oorzaak van zijn ziekenhuisverblijf, noch het ziekenhuisverblijf zelf met enig bewijs staven. Volgens uw verklaringen zou uw vriend, die zich momenteel nog steeds in Rostov zou bevinden, zelf nochtans nog in het bezit zijn van het medisch attest dat toen werd opgesteld, maar in dit attest zou volgens u enkel de medische diagnose vermeld staan en verder niets over de omstandigheden waarin hij de letsels zou opgelopen hebben (CGVS p.6). Ook omtrent wat u zelf op 15 oktober 2009 overkomen was, kon u geen bewijs neerleggen. U verklaarde wel medische verzorging nodig gehad te hebben, maar "niet zoveel als uw partner". Daarom ging u niet naar het ziekenhuis. Bovendien wilde u niet dat men u verzorgde (CGVS p.5). Vervolgens kon u ook betreffende de klacht die u ingediend zou hebben bij de politie diezelfde dag geen enkel bewijsstuk neerleggen. U zei dat er toen wel een proces-verbaal werd opgemaakt, maar dat u hiervan geen kopie kreeg (CGVS p.6). U slaagde er evenmin in een bewijs voor te leggen van de klacht die u nadien nog ingediend zou hebben bij het parket in Jerevan. Volgens u werden uw verklaringen wel degelijk genoteerd, maar moest u niets ondertekenen (CGVS p.7). U haalde tenslotte nog aan dat u door uw werkgever ontslagen werd omdat de politie na uw aangifte naar uw werk had gebeld met de melding dat u homoseksueel was (CGVS p.4). U kon de ontslagbrief die u beweerde ontvangen te hebben echter niet voorleggen ter staving van uw verklaringen. U beweerde deze brief niet meegenomen te hebben uit Armenië (CGVS p.5), wat wel bijzonder vreemd is, temeer daar hierop volgens u letterlijk genoteerd stond dat u ontslagen werd omwille van uw homoseksualiteit en dit toch de essentie van uw asielrelaas betreft. Bovendien strookt uw verklaring als zou u deze brief niet meegenomen hebben niet met uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor, waarin u beweerde dat er in Armenië geen enkel document meer ligt in verband met uw problemen (CGVS p.4). Door bovenstaande vaststellingen en het manifeste gebrek aan bewijzen ter staving van uw problemen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze aangetast.

Bovendien dient nog gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u bij DVZ aflegde en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor bij het CGVS, waardoor uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze wordt ondermijnd. Zo stelde u in de vragenlijst die opgesteld werd bij DVZ dat u de dag waarop u bij de politie klacht ging indienen, ook nog bij het parket langs ging om een klacht in te dienen (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer, punt 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u pas een dag later, op 17 oktober 2009, bij het parket langs ging om klacht in te dienen (CGVS p.7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei u dat u nochtans dacht dat het niet de 16e, maar de volgende dag pas was dat u er heen ging (CGVS p.10), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan. Ook wat uw vertrek uit Armenië betreft, werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de verklaringen die u bij DVZ aflegde en uw verklaringen voor het CGVS. Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt immers dat u op 12 december 2009 Armenië verliet richting Moskou, en niet op 4 december 2009, zoals u bij het CGVS verklaarde (CGVS p.7, verklaringen DVZ vraag 34, Reisroute). Na confrontatie met deze anomalie herhaalde u dat u op 4 december uit Armenië vertrok, en zei u dat u nog enkele dagen in Moskou verbleef (CGVS p.7), wat evenmin blijkt uit de verklaringen die u bij DVZ aflegde (DVZ vraag 34 Reisroute).

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dient nog gewezen te worden op enkele eigenaardigheden die werden vastgesteld. Zo is het eerst en vooral merkwaardig dat u tijdens het gehoor bij het CGVS plots uw Armeens paspoort kon voorleggen, terwijl u bij DVZ nog verklaard had dat het van u werd afgenomen door de smokkelaar en het bij uw aankomst niet meer werd teruggegeven (DVZ vraag 21 en 33). Toen u enkele keren werd gevraagd naar een verklaring voor het plotse voorleggen van uw paspoort, gaf u weinig coherente antwoorden. Zo zei u in eerste instantie dat de smokkelaar uw paspoort na uw aankomst in België was komen brengen naar uw

adres, eind januari 2010. U kon geen afdoende uitleg geven toen u gevraagd werd waarom hij uw paspoort bij aankomst in België dan eerst een tijd had ingehouden (CGVS p.3 "Ik weet het niet. Hij bracht me naar België en mijn paspoort was bij hem"). Vervolgens paste u uw antwoord lichtjes aan en zei u dat hij het paspoort zo lang bij zich had gehouden omdat u geen contactgegevens had achtergelaten. U zou hem dan gebeld hebben op zijn nummer en hij zou u vervolgens het paspoort gebracht hebben (CGVS p.3). Tenslotte, toen u werd gewezen op het merkwaardige karakter van uw verklaringen, sprak u zichzelf opnieuw tegen, zeggende dat u het paspoort bij de smokkelaar vergeten was (CGVS p.3). Door deze vage en tegenstrijdige verklaringen wordt uw algehele geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Voorts is het op zijn minst eigenaardig te noemen en ondermijnt het bovendien de ernst van de door u aangehaalde vrees, dat uw partner, D. (...), niet samen met u naar België is gevlucht, maar nog steeds, inmiddels meer dan een jaar na zijn vertrek uit Armenië, in Rusland zou verblijven, waar volgens u homoseksualiteit door de samenleving evenmin aanvaard wordt (CGVS p.3).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte, uw militair boekje en uw Armeens paspoort, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen die in feite en rechte aanvaardbaar zijn. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat het hoofdargument uit de bestreden beslissing neerkomt op de overweging dat verzoeker geen bewijzen aanbracht van zijn vervolgingen, gelet op het feit dat hij de neergelegde klacht bij de politie niet kon staven en evenmin in staat was zijn ontslagbrief voor te leggen. Dit wil echter niet zeggen dat verzoeker niet vervolgd zou worden in zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik zou twijfelen aan zijn homoseksualiteit, die de essentie uitmaakt van zijn vervolgingen. Personen met een homoseksuele geaardheid worden wel degelijk vervolgd in Armenië en verwerende partij heeft in het recente verleden meerdere homoseksuele asielzoekers uit Armenië de status van vluchteling toegekend. De argumentatie van verwerende partij dat verzoeker geen bewijzen naar voren heeft gebracht, betreft enkel details van het asielrelaas en houdt dienvolgens geen rekening met de essentie van de zaak, aldus verzoeker.

De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat verzoeker zijn klacht bij de politie en het daaropvolgende ontslag niet met concrete stukken kon staven ten onrechte wordt beschouwd als zijnde het "hoofdargument" van de bestreden beslissing. Immers, de motivering van verwerende partij omtrent het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoeker aangehaalde vrees tot vervolging dient als geheel te worden gelezen en zeker niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen.

Verwerende partij constateerde in de eerste plaats inderdaad dat verzoeker geen bewijs aanbracht ter ondersteuning van de ingediende klacht en evenmin de ontslagbrief had meegenomen uit Armenië. Terecht werd geoordeeld dat het erg vreemd is dat verzoeker dit laatste document niet meenam, gelet op het feit dat het in letterlijke bewoordingen verzoekers geaardheid als basis van het ontslag zou vermelden en aldus de kern van het asielrelaas zou aantonen.

Daarenboven wees verwerende partij op tegenstrijdigheden tussen enerzijds de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds de verklaringen die werden afgelegd bij verwerende partij zelf. Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de dag waarop hij klacht indiende bij de politie eveneens naar het parket stapte (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 3) daar waar hij bij verwerende partij verklaarde dat hij zich pas een dag later, op 17 oktober 2009, tot het parket wendde (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 7). Aangaande zijn vertrek uit Armenië verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 12 december 2009 naar Moskou vertrok (administratief dossier, stuk 8, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 34, reisroute), terwijl uit het verhoor bij verwerende partij bleek dat hij reeds op 4 december 2009 naar Moskou zou zijn gegaan (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 7). Deze door verwerende partij vastgestelde inconsistenties – die verzoeker in het verzoekschrift volkomen ongemoeid laat, waardoor zij als onbetwist en vaststaand worden beschouwd – ondermijnen verder de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing melding gemaakt van enkele eigenaardigheden. Zo beweerde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar zijn Armeense paspoort niet had teruggeven (administratief dossier, stuk 8, verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 21 en 33). Echter, tijdens het verhoor bij verwerende partij kon verzoeker dit paspoort ineens wel voorleggen (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 3). Geconfronteerd met deze inconsistentie beweerde verzoeker dat de smokkelaar het paspoort achteraf had teruggebracht (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 3). Verwerende partij merkte evenwel terecht op dat een dergelijke uitleg niet kan overtuigen. Verder oordeelde verwerende partij dat het merkwaardig is dat verzoekers partner, D., niet samen met hem naar België vluchtte, maar nog steeds in Rusland zou verblijven, waar evenzeer een ongunstig klimaat heerst voor personen met een homoseksuele geaardheid. Deze vastgestelde eigenaardigheden – die in het verzoekschrift eveneens ongemoeid worden gelaten – doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat personen met een homoseksuele geaardheid in Armenië wel degelijk worden vervolgd, wijst de Raad erop dat dit argument een blote bewering betreft die verzoeker niet met enige objectieve informatie onderbouwt.

Betreffende verzoekers opmerking dat verwerende partij in het recente verleden meerdere homoseksuele asielzoekers uit Armenië de status van vluchteling zou hebben toegekend, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en dat onderhavige asielaanvraag om voormelde redenen volstrekt ongeloofwaardig is.

Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas op basis van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van dit relaas, waaronder de klacht bij het parket en het al dan niet beschikken over een document waaruit de homoseksualiteit zou blijken, verhindert

terecht verzoeker met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont echter niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT